

Реакција на хапшење бившег команданта босанских Срба показује колико неки, у свом балканском крсташком походу, жуде да себе да представе као добре момке, насупрот лошим.

Много је острашћеног говора о томе како ће хапшење бившег команданта босанских Срба Ратка Младића представљати затварање круга правде за многе жртве рата у бившој Југославији. Али, завршница је последње што Запад жели када су у питању балкански ратови 90-их. Они желе да ране остану отворене, да страхоте и даље живе, како би нас подсећале на време када је, у грађанским ратовима који су разорили бивше југословенске републике, Запад представљао силу добра насупрот злих Срба.

Није важно да ли ће Младић добити процедурално "фер суђење" пред Међународним трибуналом у Хагу. Пресуда је већ донета, будући да га водећи светски медији проглашавају "босанским касапином".

Заиста, мора бити да на Младића сада и најстраснији поборници западне интервенције гледају са осећајем носталгије за тим давним златним временима када су сви сматрали да су они на страни добрих момака – пре катастрофе у Ираку, дебакла у Авганистану, и бесмисленог рата у Либији. То је било доба када су западне власти могле себи да обезбеде улогу делиоца правде у Хашком трибуналу – што је тако далеко од данашње ситуације, када САД не могу чак ни да убију најозлоглашенијег светског терористу а да не буду оптужене како су и саме починиле ратни злочин.

Није важно да ли ће Младић добити процедурално "фер суђење" пред Међународним трибуналом у Хагу. Пресуда је већ донета, будући да га водећи светски медији проглашавају "босанским касапином", кривим за најгнусније злочине против човечности виђене у Европи после Другог светског рата, пре свега за сребренички масакр. Магазин "Спајкд" не жели да се ставља на страну Младића, или било кога од учесника балканског сукоба. Ипак, као и док су ови ратови трајали, постоји потреба да се преиспитају политички митови и морални крсташки походи који су коришћени како би се оправдала западна интервенција, а саме чињенице учиниле нејасним.

Пише: Мик Хјум
петак, 03 јун 2011 17:04

У том смислу, постоји неколико питања која тешко да ће бити правилно постављена током правног циркуса од суђења Младићу.

Зашто се Сребреница догодила? За већину коментатора ово је једноставно питање: масакр 8.000 муслиманских мушкараца и дечака од стране босанских Срба под Младићевом командом била је демонстрација чистог зла, “најгори чин геноцида у Европи после Аушвица”. Шта још човек може да каже или пита о тако гнусном злочину против човечности?

У стварности, ствари су мало сложеније него у тој црно-белој параболу. У Сребреници се није радило о добру и злу, већ о политици и рату. То се може правилно разумети једино када се постави у контекст крвавих и сурових грађанских ратова који су пратили распад Југославије – ратова које су интервенције САД, Британије, Немачке, Француске и других страних сила само продужиле и интензивирале. У овим ратовима, злочине су чиниле све стране. Примера ради, контра-офанзива босанских Срба у Сребреници уследила је након што су снаге босанских муслимана вршиле погром над српским селима у њеној околини.

Легитимност правног термина “ратни злочин” је нешто што Трибунал за ратне злочине у Хагу узима здраво за готово, будући да би у супротном довео у питање сам разлог свог постојања.

Нема сумње да су босански Муслимани убијани у Сребреници. Међутим, како смо у “Спајкду” већ писали, све – од броја убијених до околности њихових смрти, под далеко већим је знаком питања него што званична верзија каже. Издвајање ових догађаја из њиховог историјског и политичког контекста и покушај њиховог повезивања са Аушвицем јесте сценирање приче о добру и злу а не разумевање тога шта се догодило – и зашто.

Шта је ратни злочин? Легитимност правног термина “ратни злочин” је нешто што Трибунал за ратне злочине у Хагу узима здраво за готово, будући да би у супротном довео у питање сам разлог свог постојања. Ипак, тај термин јесте врло дискутабилна ствар, јер наводи да постоји “добар” и “лош” начин да се води рат – а да је Запад онај који то чини онако како треба. Међутим, рат није крикет. То је насилна борба за моћ или преживљавање која се не води у рукавицама. Издвојити неке поступке у рату као злочине има исто толико смисла као и тврдити да су други ратни чинови– безопасна разоднода.

Идеја ратног злочина која датира од суђења нацистима и јапанским вођама на крају Другог светског рата у суштини јесте политичко средство да се повуче црта између ратних активности Запада, и осталих. Чак и током суђења четрдесетих, начин на који су Британци и Американци бобардовали цивиле и касапили своје непријатеље заташкан је. У 90-им, Срби су проглашени новим нацистима, како би Запад добио на моралном ауторитету, а његова интервенција била оправдана.

Данашњи двоструки стандарди када су у питању ратни злочини – игнорисани су исто колико су и очигледни. Како је недавно писао Брендон О Нил, Међународни суд за злочине до сада је за злочине против човечности осудио само црне лидере. У међувремену, најдаље што је Хаг отишао у поправљању скора у корист фер приступа јесте да је, поред Срба, одсудио и неколико хрватских и мусиманских савезника Запада, за њихову улогу у ратовима деведесетих. Најзад, ни они баш нису Европљани и белци, зар не?

То не значи да, како неки сугеришу, Џорџу В. Бушу, Тонију Блеру и њима сличнима треба судити за ратне злочине због смрти цивила у Ираку и Авганистану, нити да би убиство Бин Ладена требало прогласити злочином (чудно је, међутим, да они који то сматрају, не сматрају Блера и Клинтона кривим и за “противзаконит” рат против Срба око Косова 1999). Упустити се у такав правни кретенизам, само би значило спустити се на њихов ниво. Уместо тога, требало би довести у питање сам појам ратних злочина, као притајено оружје империјализма и средство за замагљивање узрока и последица ратова, “правно” и свако друго.

Младић, ратни злочини и Запад: непостављена питања

Пише: Мик Хјум
петак, 03 јун 2011 17:04

<http://www.spiked-online.com/index.php/site/printable/10559/>